

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558509168/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

dende til, da hun mærkede det fornærmede ham – sparer han helst sit Mod og sine Kræfter til Fjender, som han kan tage og føle paa.»

Deri gjorde han ret, meente Johan Marskalk: thi med Liv og Kræfter skulde man ligesaa lidt ødsle eller friste Gud ved unyttig Dumdristighed, som man skulde sætte sin Formue overstyr paa Fjas og Tant.

Saa vel denne rære faderlige, end sønlige Formaning, som det, der uden al væsentlig Forbindelse havde foranlediget den, slog Fru Helene bort med Spøg, og hvad Talen nys var om, saae blot ud som et uskyldigt Drillerie, hvorved den muntre Vertinde vilde sætte den tappe Grev Alberts Mod og Dristighed paa Prøve.

Ridderens Reise til Ribe var imidlertid bestemt. Om Fru Helene og hendes Døtre skulde med syntes fornemmelig at berøe paa hvad Lune den skønne Frue næste Dag var i. Hun satte imidlertid ubemærket hele Tjenerskabet i Bevægelse med at berede Alt til Afreisen, medens hun selv, gæstfri og underholdende, sørgede for sine Gjesters Moroc. Tavlebordene og Bretspillene kom frem, og om Aftenen drak Ridderne, lystige og højrøstede, den tappe Kong Valdemars Skaal og paa Lykke til hans kjække Foretagender. Grev Albert og Bisp Peder vaersomt til Bagerne og bleve mærkelig alvorligere og betænksommere, som Sengetiden nærmede sig. Da endelig Fru Helene og hendes Døtre toge den lille Rigmor med sig og bade Herrerne Godnat, og de fyrstelig smykkede Kertedrenge tilligemed Carl traadte ind for at lyse Gjesterne til deres Sovestue; saae Grev Albert og Bisp Peder alvorlig til hinanden og besluttede at være paa deres Post; thi det Smil, hvormed den skalkagtige Vertinde havde ønsket dem en rolig Nat, havde bragt dem paa den Mistanke, at hun selv maaskee kunde have nogen Deel i det formeentlige Spøgerie, hvormed hun syntes at ville skræmme dem.

»Er dette den grønne Stue?» spurgte Grev Albert Drengen, som lyste ham, da han, efter at have besteg et høi Trappe og gennemvandret tre lange mørke Gange, endelig stod i et stort hvælvet Værelse med mørkegrønne Paneler og en stor Eegeseng med grønne Silkegardiner.

»Ja, Herrens svarede den fremmede Dreng, som bleg, og med skjælvende Haand tændte Vokslysene i en træarmet Sølvstage, der stod paa det forgyldte Natbord.

»Hvad fattes dig, Dreng! har du Kolden? du ryster jo som et Espe-

lov og slukker Lysene, førend de tre haiv tændte. Kom, lad mig selv – eller hvor er Carl, min egen Kertedreng?»

«Her, strenge Herre!» svarede Carl i det han sprang til med sin Kerte og tændte Lysene.

«Saa kan du gaar, – sagde Greven til den fremmede Dreng – see du kommer i Seng og faaer noget varmt: Øl med Peber! du har stærk Peber, kan jeg see.»

«Ja, Herre! – svarede Drengen – Men min Kerte brænder ikke godt, maa jeg laane din – sagde han til Carl – der er saa mørkt paa Gangen og den fæle Trappe.»

«Men hvorledes skal jeg da selv finde tilbage?» spurgte Carl lidt urolig.

«Du kan blive her og ligge paa Løibænken hist, – svarede Greven fortrædelig – giv ham Kerten og lad ham løbe! han er mørkerød.»

Carl taug og adlød, og den fremmede Dreng gik langsomt og skjælvende ud af Døren med Haanden ængstelig for Kerten, at ikke Trækvinden skulde udpuste den.

I Sideværelset havde Bisp Peder ogsaa faaet tændt de tre Lys i sin Arnstage, og ladet Drengen, som lyste ham, gaar tilbage. Nu aabnede han Døren til sin Nabos Værelse, og traadte ind.

«Her er altsaa den berygtede grønne Stue, – sagde han og saar sig nøie om i alle Kroge – her er kun de tvende Indgange, seer jeg; Døren til Gangen vil jeg sætte Støngen for, ligesom jeg har gjort i min Stue. I har vel eders Vaaben med? ædle Greve!»

Greven pegede paa sit store Sværd, som stod ved Sengen og meente, det dog vel var bedst, at blive oppe for det Første, og oppebie, vaagne og muntre, hvad der vilde komme; thi Kertedrengens overvættes Frygt troede han dog maatte have nogen Grund.

«Lagde I Mærke til den høie stejle Trappe, vi kom op ad, og til den store rødplettede Møllesteen forneden? – spurgte Bispen – paa den, sagde den frygtsomme Dreng mig, var det, at den gamle kjække Borgherre satte Livet til; han havde ofte sin Gang her om Natten, – sagde han ogsaa – og man troede, han i Taarnet i denne Sidefløi havde Omgang med Aander, og bespejdede Stjernernes Gang.»

«Gamle Esbern var en klog og dygtig Herre – svarede Grev Albert – det er intet Under, at den overtroiske Almue tillægger ham forbudne Konster og Omgang med Aander; han havde ualmindelige Kundskaber ikke alene i Statskonsten og Folkenes Historie; men han